

Arrest

nr. 132 932 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese staatsburger uit Tirana (Albanië). U vroeg op 26 november 2012 voor het eerst asiel aan in België. U verklaarde toen Albanië verlaten te hebben uit schrik verdere problemen te kennen met uw voormalige vriend L. S., van wie u gevlucht was nadat hij u in de prostitutie had gedwongen, en met uw daaropvolgende (ondertussen ex-) echtgenoot M. H. die sinds hij uw verleden vernam ermee dreigde u en uw kinderen te vermoorden. U haalde daarbij tevens de dood van uw vader aan waarbij u vermoedt dat L. S. of M. H. hiervoor verantwoordelijk zijn. Op 18 december 2012 weigerde het Commissariaatgeneraal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. U had immers, gelet op enkele tegenstrijdigheden in uw relaas aangaande uw klacht bij de politie, niet aannemelijk gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Deze beslissing en beoordeling werden op 26 juli 2013 bij arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 2 september 2014 diende u, zonder België verlaten te hebben, uw tweede asielaanvraag in. U beroept zich nog steeds op de asielmotieven zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag en ter ondersteuning hiervan legde u volgende documenten neer: een origineel attest van de districtspolitie van Tirana d.d. 22 januari 2014 waaruit blijkt dat uw broer E. en uw zus E. bij de politie klacht hebben ingediend ten gevolge van de bedreigingen die zij ontvangen. Uw broer en zus vermoeden dat de bedreigingen afkomstig zijn van L. die ze er eveneens van verdenken betrokken te zijn bij de dood van uw vader in 2012; een originele brief van een Albanese advocaat d.d. 7 juli 2014 waaruit blijkt dat het onderzoek naar de dood van uw vader nog loopt; een fax-kopie van een medisch verslag d.d. 12 december 2013 waaruit blijkt dat u een gynaecologisch onderzoek onderging, u ten gevolge van een depressie een psycholoog raadpleegde en u het slachtoffer zou geweest zijn van seksueel geweld; een fax-kopie van een schoolattest d.d. 23 december 2013 waaruit blijkt dat uw zus uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar school gaat; een fax-kopie van een verklaring van een dorps hoofd waarin de dood van uw vader wordt aangekaart; een ontvangstbewijs van de post waarmee u wil aantonen dat uw broer een aangetekende brief betreffende de reden van het overlijden van uw vader verzond naar de procureur; drie bewijzen van een aangetekende zending naar de Rechtbank van Eerste Aanleg, een sociale dienst en de algemene procureur van Tirana waarmee u wil aantonen dat uw broer een vraag gesteld heeft omtrent de reden van het overlijden van uw vader; en een begeleidende brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag waarin zij oa aan de hand van het artikel 'Hidden victims of Albania's mafia' d.d. 5 oktober 2005 en algemene informatie betreffende huiselijk geweld in Albanië wil aantonen dat u geen beroep kan doen op de bescherming van uw autoriteiten. Daarnaast stelt uw advocaat dat u een post-traumatische stressstoornis heeft en maakt zij hieromtrent een rapport betreffende PTSD in Albanië d.d. 13 februari 2013 over. Wat dit laatste betreft haalt u aan in behandeling te zijn bij een psychiater en een psycholoog. Tot slot verwijst uw advocaat naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 124 985 d.d. 28 mei 2014, Angola) waarmee zij het belang van medische attesten wil aantonen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet concreet aantoonde dat er u geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in uw land van herkomst.

Hierbij werd gewezen op de werking van de Albanese ordediensten. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Geen van de door u voorgelegde documenten doet immers afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten – een vaststelling die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd overgenomen.

Het attest van de districtspolitie toont enkel aan dat uw broer en zus een klacht hebben ingediend. Dergelijk attest doet vooreerst echter geen enkele uitspraak over de waarachtigheid van de feiten die uw broer en zus aan de politie gemeld hebben en toont geenszins aan dat u zich in geval van problemen niet zou kunnen beroepen op uw autoriteiten. Dit laatste geldt tevens voor het attest waaruit blijkt dat uw zus niet langer naar school gaat. Dat u een beroep kan doen op de hulp van uw autoriteiten blijkt bovendien uit de brief van uw Albanese advocaat waaruit blijkt dat het overlijden van uw vader nog steeds onderzocht wordt door de procureur generaal. Van enige onwil tot het bieden van bescherming is bijgevolg geen sprake. Ook het attest van het dorps hoofd toont aan dat de procureur generaal zich buigt

over het overlijden van uw vader. Het ontvangstbewijs en de verzendingsbewijzen staven hooguit dat uw broer enkele brieven heeft verstuurd. Wat de eigenlijk inhoud van de correspondentie betreft kan uit deze stukken geenszins afgeleid worden. Bovendien doen dergelijke stukken geen afbreuk aan de eerder gedane vaststelling met betrekking tot beschermingsmogelijkheden in uw land.

Wat betreft het medisch attest d.d. 12 december 2013 is het allereerst opmerkelijk vast te stellen dat dit attest opgesteld door dr. A. Mustafa gewag maakt van seksueel geweld, terwijl het medisch attest d.d. 13 december 2012 opgesteld door een gynaecoloog dr. Maksim Markaj (dat u voorlegde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens uw eerste asielaanvraag) hier geen enkele melding van maakt. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verder dient opgemerkt te worden dat het medisch attest d.d. 12 december 2013 enkel melding maakt van het feit dat u aan een depressie lijdt. De bewering van uw advocaat dat u een PTSD heeft, wordt op geen enkele manier gestaafd. Daarenboven heeft u nergens doorheen uw eerste asielaanvraag (noch bij het Commissariaat-generaal, noch bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) melding gemaakt van het feit dat u psychische problemen kende. Bovendien blijkt uit het attest dat u voor uw depressie in Albanië terecht kon bij een psycholoog die u behandelde. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Albanië hier niet langer terecht zou kunnen.

Tot slot, wat betreft de stukken overgemaakt door uw advocaat, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de voorgelegde documentatie enkel een algemeen beeld schetst dat geenszins toelaat voor u persoonlijk uitspraken te doen over uw mogelijkheid een beroep te doen op de hulp van en bescherming door uw autoriteiten. Bovendien doen zij geen afbreuk aan het feit dat de vaststellingen aangaande de werking van de Albanese ordediensten gedaan bij uw eerste asielaanvraag anno 2014 nog steeds gelden. Wat betreft het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient vooreerst opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag op individuele basis en persoonlijke merites dient beoordeeld te worden. Verder blijkt dat u dit arrest aanhaalt om het belang van medische stukken aan te tonen. Uw medisch attest werd hierboven reeds geanalyseerd en besproken. Het rapport betreffende PTSD in Albanië wijzigt voorgaande vaststellingen omtrent uw gezondheid en uw toegang tot de gezondheidsdiensten in Albanië niet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de schending van de artikelen 56/6/2, 51/8, 48/3, 48/7 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, de goede trouw en de noodzaak om administratieve beslissingen met zorg voor te bereiden.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 22 september 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft verzoeksters eerste asielaanvraag stelt de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet concreet aantoonde dat er u geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in uw land van herkomst.”*

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van haar tweede asielaanvraag herneemt verzoekster immers dezelfde elementen die zij reeds bij haar eerste asielaanvraag had aangebracht en die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen op 18 december 2012. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest 107.478 van 26 juli 2013.

Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgende elementen werden aangebracht naar aanleiding van verzoeksters tweede asielaanvraag: *“U beroept zich nog steeds op de asielmotieven zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag en ter ondersteuning hiervan legde u volgende documenten neer: een origineel attest van de districtspolitie van Tirana d.d. 22 januari 2014 waaruit blijkt dat uw broer E. en uw zus E. bij de politie klacht hebben ingediend ten gevolge van de bedreigingen die zij ontvangen. Uw broer en zus vermoeden dat de bedreigingen afkomstig zijn van L. die ze er eveneens van verdenken betrokken te zijn bij de dood van uw vader in 2012; een originele brief van een Albanese advocaat d.d. 7 juli 2014 waaruit blijkt dat het onderzoek naar de dood van uw vader nog loopt; een fax-kopie van een medisch verslag d.d. 12 december 2013 waaruit blijkt dat u een gynaecologisch onderzoek*

onderging, u ten gevolge van een depressie een psycholoog raadpleegde en u het slachtoffer zou geweest zijn van seksueel geweld; een fax-kopie van een schoolattest d.d. 23 december 2013 waaruit blijkt dat uw zus uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar school gaat; een fax-kopie van een verklaring van een dorps hoofd waarin de dood van uw vader wordt aangekaart; een ontvangstbewijs van de post waarmee u wil aantonen dat uw broer een aangetekende brief betreffende de reden van het overlijden van uw vader verzond naar de procureur; drie bewijzen van een aangetekende zending naar de Rechtbank van Eerste Aanleg, een sociale dienst en de algemene procureur van Tirana waarmee u wil aantonen dat uw broer een vraag gesteld heeft omtrent de reden van het overlijden van uw vader; en een begeleidende brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag waarin zij oa aan de hand van het artikel 'Hidden victims of Albania's mafia' d.d. 5 oktober 2005 en algemene informatie betreffende huiselijk geweld in Albanië wil aantonen dat u geen beroep kan doen op de bescherming van uw autoriteiten. Daarnaast stelt uw advocaat dat u een post-traumatische stressstoornis heeft en maakt zij hieromtrent een rapport betreffende PTSD in Albanië d.d. 13 februari 2013 over. Wat dit laatste betreft haalt u aan in behandeling te zijn bij een psychiater en een psycholoog. Tot slot verwijst uw advocaat naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 124 985 d.d. 28 mei 2014, Angola) waarmee zij het belang van medische attesten wil aantonen."

Verzoekster verwijst naar de vele documenten die zij heeft neergelegd en betoogt dat deze wel degelijk aantonen dat zij niet kan beschermd worden in Albanië. Zij benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke geval aangezien zij slachtoffer is van mensenhandel en vreest opnieuw in handen te vallen van dezelfde maffieuze organisatie. Zij verwijst naar een arrest van februari 2010 waaruit zij uitvoerig citeert en beklemtoont dat het arrest de bevindingen van de asiendiensten - die zich, juist zoals de Belgische asiendiensten in de COI-focus die zich in het administratief dossier bevindt, slechts baseert op beloftes en verklaringen die de Albanese overheid gedaan heeft, in de hoop lid te worden van de Europese Unie - zeer uitgebreid bekritiseert. Zij betoogt dat de COI-focus daarmee in tegenspraak is met elk mensenrechtenrapport, met de vaststellingen over corruptie in de Albanese maatschappij en met de visie op vrouwen die heerst in de Albanese samenleving. Het risico om opnieuw slachtoffer te worden van mensenhandelaars werd niet onderzocht. Met betrekking tot de effectieve bescherming van slachtoffers van mensenhandel, verwijst verzoekster naar United States Department of State, 2014 *Trafficking in Persons Report - Albania*, 20 June 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53aaba3316.html>. Zij verwijst naar een artikel op de website van BBC nieuws waarin wordt uitgelegd hoe moeilijk het is voor mensenhandelslachtoffers om terug te keren naar Albanië, die gediscrimineerd en uitgespuwd worden omwille van het stigma dat op prostitutie kleeft.

Met betrekking tot het attest van de districtspolitie, schoolattest, brief van verzoeksters Albanese advocaat, het attest van het dorps hoofd en het ontvangstbewijs en verzendingsbewijzen stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Het attest van de districtspolitie toont enkel aan dat uw broer en zus een klacht hebben ingediend. Dergelijk attest doet vooreerst echter geen enkele uitspraak over de waarachtigheid van de feiten die uw broer en zus aan de politie gemeld hebben en toont geenszins aan dat u zich in geval van problemen niet zou kunnen beroepen op uw autoriteiten. Dit laatste geldt tevens voor het attest waaruit blijkt dat uw zus niet langer naar school gaat. Dat u een beroep kan doen op de hulp van uw autoriteiten blijkt bovendien uit de brief van uw Albanese advocaat waaruit blijkt dat het overlijden van uw vader nog steeds onderzocht wordt door de procureur generaal. Van enige onwil tot het bieden van bescherming is bijgevolg geen sprake. Ook het attest van het dorps hoofd toont aan dat de procureur generaal zich buigt over het overlijden van uw vader. Het ontvangstbewijs en de verzendingsbewijzen staven hooguit dat uw broer enkele brieven heeft verstuurd. Wat de eigenlijke inhoud van de correspondentie betreft kan uit deze stukken geenszins afgeleid worden. Bovendien doen dergelijke stukken geen afbreuk aan de eerder gedane vaststelling met betrekking tot beschermingsmogelijkheden in uw land."*

Verzoekster meent dat het "juridische nonsens" is dat het door haar overgemaakte schrijven van de procureur waaruit blijkt dat het verdacht overlijden van haar vader onderzocht wordt, aantoonde dat er bescherming is van de Albanese autoriteiten. De verwerende partij kan dienaangaande worden bijgetreden waar zij stelt dat: *"Ze verliest hier merkwaardig genoeg uit het oog dat ze zelf dit stuk als bewijselement van haar beweringen in het dossier toevoegde. Ze poogt dus van beide walletjes te eten door enerzijds een poging te ondernemen aan te tonen dat er een onderzoek verricht wordt door haar autoriteiten maar anderzijds droogweg te plegen dat dit geenszins aantoonde dat ze een beroep kan doen op haar autoriteiten. Dit is niet ernstig. (...). Vervolgens vervolgt ze op de ingeslagen weg door te verwijzen naar de brief van haar advocaat om daarna op te werpen dat de dood van haar vader van 2012 dateert en dat men daaruit kan afleiden dat er sindsdien geen onderzoek meer verricht werd. Ook*

hier was het oorspronkelijk uitsluitend de bedoeling met dit stuk te duiden dat er een onderzoek gebeurt naar de dood van haar vader. Nu beweert ze echter blootweg dat dit bewijst dat er nadien helemaal niets gebeurde. Dit blijkt echter geenszins uit het desbetreffende schrijven, a fortiori daar het ook gewag maakt van nieuwe gegevens d.d. 19.11.2013."

Beide stukken tonen - in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt - geenszins aan dat de Albanese overheden onwillig zouden zijn om haar de nodige bescherming te bieden maar wel integendeel bewijzen dat de onderzoeken met betrekking tot de dood van verzoeksters vader lopende zijn. Uit het feit dat de dood van verzoeksters vader van 2012 dateert en er anno 2014 nog geen resultaten zijn kan niet worden afgeleid dat de autoriteiten dit overlijden niet serieus nemen of niet effectief onderzoeken. Ten overvloede blijken het attest van het dorps hoofd over de dood van verzoeksters vader evenals het schoolattest slechts (fax)kopieën te zijn die alleen al om deze reden weinig bewijswaarde hebben gelet op het manipuleerbare karakter van kopieën. Bovendien is het attest van het dorps hoofd niet gedateerd en blijkt het reeds gefaxt te zijn geweest in februari 2013 waaruit kan worden afgeleid dat dit reeds opgemaakt werd begin 2013. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom verzoekster dit attest niet neerlegde bij haar eerste asielaanvraag. Zoals de verwerende partij terecht opmerkte lijkt het erop dat verzoekster met haar huidige betoog "(...) haar oorspronkelijke koers blijkt te wijzigen na ontvangst van de bestreden beslissing waarbij gesteld werd dat ze wel degelijk de mogelijkheid had een beroep te doen op de bijstand van haar autoriteiten. (...)". Ten overvloede blijkt uit het overlijdensattest van haar vader dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag heeft neergelegd, dat de doodsoorzaak "gasvergiftiging" zou zijn. Aangezien verzoeksters vader overleden is op de werkplaats ten gevolge van een gasvergiftiging en verzoekster slechts een "vermoeden" heeft zoals zij verklaarde bij haar eerste asielaanvraag dat L. achter het overlijden van haar vader zit, is er vooralsnog geen enkel bewijs dat het overlijden van verzoeksters vader in de criminele sfeer moet gezocht worden. Dat de procureur een onderzoek is opgestart behoort tot de normale procedure bij een overlijden op de werkvloer waarbij de arbeidsomstandigheden mogelijk de oorzaak zijn.

Met betrekking tot de medische attesten stelt de bestreden beslissing: *"Wat betreft het medisch attest d.d. 12 december 2013 is het allereerst opmerkelijk vast te stellen dat dit attest opgesteld door dr. A. Mustafa gewag maakt van seksueel geweld, terwijl het medisch attest d.d. 13 december 2012 opgesteld door een gynaecoloog dr. Maksim Markaj (dat u voorlegde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens uw eerste asielaanvraag) hier geen enkele melding van maakt. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verder dient opgemerkt te worden dat het medisch attest d.d. 12 december 2013 enkel melding maakt van het feit dat u aan een depressie lijdt. De bewering van uw advocaat dat u een PTSD heeft, wordt op geen enkele manier gestaafd. Daarenboven heeft u nergens doorheen uw eerste asielaanvraag (noch bij het Commissariaat-generaal, noch bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) melding gemaakt van het feit dat u psychische problemen kende. Bovendien blijkt uit het attest dat u voor uw depressie in Albanië terecht kon bij een psycholoog die u behandelde. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Albanië hier niet langer terecht zou kunnen."*

Het naar aanleiding van de tweede asielaanvraag neergelegde attest van Dr. A. Mustafa is bovendien een kopie waaraan om de reeds eerder vermelde reden weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoekster blijft in gebreke hiervan het originele stuk neer te leggen en geeft hiervoor geen verklaring.

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift melding van het feit dat zij ernstig depressief en suïcidaal is. Zij legt te dien einde enkele attesten neer (stukken 3, 4 en 5). Uit stuk 4 blijkt inderdaad dat verzoekster kampt met PTSD. Dat verzoekster in de prostitutie werd gedwongen door haar jeugdvriend wordt niet betwijfeld. Het PTSD-atteest bevestigt dan ook de ernst van het door haar opgedane trauma naar aanleiding van deze feiten. Echter hoe zwaarwegend deze feiten met ernstige psychische letsels als gevolg ook zijn, dient te worden benadrukt dat het attest van de psychiater geen bewijs is dat verzoekster vooralsnog niet de bescherming zou kunnen inroepen van haar nationale overheden tegen mogelijke bedreigingen van haar ex-echtgenoot en haar jeugdvriend.

Verzoekster kan zich hoe dan ook voor de beoordeling van haar medische problemen beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de

grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*). Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat “*de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)*”.

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift alsook de rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan de vaststellingen over de werking van de Albanese ordediensten zoals deze reeds gedaan werden bij de eerste asielaanvraag en die, zoals de bestreden beslissing stelt, anno 2014 nog steeds gelden. Verzoekster negeert het feit dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgesteld werd dat ze wel degelijk een beroep kon doen op de tussenkomst van haar autoriteiten. Dit gegeven heeft kracht van gewijsde en de nieuw aangevoerde stukken vermogen niet daar een ander licht op te werpen. De bestreden beslissing merkt hierover ook nog terecht op dat de voorgelegde documentatie enkel een algemeen beeld schetst dat geenszins toelaat voor verzoekster persoonlijk uitspraken te doen over haar mogelijkheden een beroep te doen op de hulp van en bescherming door haar autoriteiten. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen of hem/haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De door verzoekster geciteerde arresten hebben geen precedentwaarde in de Belgische context. Elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoekster ten slotte nog benadrukt dat zij slachtoffer is van mensenhandel en dit nooit werd onderzocht stelt de Raad vast dat verzoekster dit nooit eerder meegedeeld heeft doch steeds heeft verklaard dat zij door haar toenmalige vriend met wie zij een relatie aan de universiteit was begonnen met loze beloften meegelokt werd naar Italië en aldaar in de prostitutie werd gedwongen. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar toenmalige jeugdvriend betrokken was in een maffieuze organisatie van mensenhandel. Dit blijkt overigens ook uit haar verzoekschrift waarin verzoekster stelt: “*Aldus dient onderzocht te worden of de Albanese autoriteiten voldoende maatregelen hebben genomen tegen vendetta’s, intrafamiliaal geweld en bedreigingen zoals het geweld dat ze vreest van wege L. (die mogelijks deel uitmaakt van een crimineel netwerk). (...) Cliëntes vrees is gerelateerd aan intrafamiliaal geweld, vendetta en geweld inde privé-sfeer. Daar L. mogelijks deel uitmaakt van een crimineel netwerk dient ook de problematiek van de georganiseerde criminaliteit (mensenhandel) niet uit het oog worden verloren*”.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER